

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 212.139 van 21 maart 2011
in de zaak A. 198.568/IX-7024**

In zake : David VROOME
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Luc Wynant
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 221
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de Federale Politie DGS/DSJ
gevestigd te 1050 Brussel
Fritz Toussaintstraat 8

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 20 december 2010, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het koninklijk besluit van 17 september 2010 waarbij David Vroome definitief uit zijn ambt ontheven wordt.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 februari 2011.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Liesbeth Van Crieelingen, die loco advocaat Luc Wynant verschijnt voor de verzoeker, en adviseur Kirsten Peeters, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is ten tijde van het bestreden besluit als commissaris van politie, na herplaatsing en detachering, werkzaam bij de gedeconcentreerde coördinatie- en steundirecties (CSD) van de federale politie te Brussel.

3.2. Met een brief van 29 april 2010, aangetekend naar zijn woonplaats verstuurd op 3 mei 2010, deelt de directeur-generaal van de algemene directie van de ondersteuning en het beheer aan de verzoeker het volgende mee:

“Met de nota’s [van 5 januari en 16 februari 2010] bracht de CSD Brussel ons op de hoogte dat u afwezig van dienst bent geweest zonder enige rechtvaardiging tijdens de volgende periodes:

In 2009:	In 2010:
<ul style="list-style-type: none"> - van 05-05-2009 tem 08-05-2009; - van 03-06-2009 tem 05-06-2009; - van 12-06-2009 tem 16-06-2009; - van 01-07-2009 tem 03-07-2009; - van 10-08-2009 tem 14-08-2009; - van 09-09-2009 tem 10-09-2009; - van 21-09-2009 tem 25-09-2009; - van 07-10-2009 tem 08-10-2009; - van 09-10-2009 tem 16-10-2009; - van 27-10-2009 tem 30-10-2009; - van 03-11-2009 tem 06-11-2009; - van 09-11-2009 tem 10-11-2009; - van 12-11-2009 tem 13-11-2009; - van 16-11-2009 tem 20-11-2009; - van 23-11-2009 tem 27-11-2009; - van 30-11-2009 tem 04-12-2009 - van 07-12-2009 tem 11-12-2009; - van 14-12-2009 tem 18-12-2009; - van 21-12-2009 tem 24-12-2009; - van 28-12-2009 tem 31-12-2009. 	<ul style="list-style-type: none"> - van 04-01-2010 tem 08-01-2010; - van 11-01-2010 tem 15-01-2010; - van 18-01-2010 tem 22-01-2010; - van 25-01-2010 tem 29-01-2010.

Na controle bij de medische dienst (DSDM) en bij de dienst ziektecontingent (DSP-ZCM) blijkt dat ze voor deze periodes geen medische attesten hebben gekregen.

Bij nota [van 3 maart 2010], werd er aan het SSGPI gevraagd u te beschouwen als in non-activiteit gedurende deze periodes (onregelmatige afwezigheid) en bijgevolg over te gaan tot de nodige financiële regularisaties.

Na 29-01-2010, heeft DSDM enkel een medisch attest ontvangen voor de periode van 4 en 5 maart 2010 (Ref. 8). DSP-ZCM heeft niets ontvangen. U bent met andere woorden in onregelmatige afwezigheid gebleven van 30-01-2010 tem 03-03-2010 en vanaf 06-03-2010 tot op heden.

Gezien deze situatie en overeenkomstig artikel IX.I.5 van het KB vermeld in Ref. 2 [lees: koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten], wil ik u in kennis stellen van het volgende:

Art. 125 van de in Ref. 1 vermelde wet [van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus], [...]:

[...]

Art. IX.I.6 van het KB vermeld in Ref. 2:

[...]

Art. IX.I.10 van het KB vermeld in Ref. 2:

[...]

Ik verzoek u dan ook u onverwijld bij uw dienst aan te melden en mij binnen de tien dagen te rekenen vanaf de betekening van dit schrijven uw eventuele argumenten te laten weten.

Ondertussen bevindt u zich in onregelmatige afwezigheid en derhalve in een administratieve stand van non-activiteit.”

De verzoeker haalt deze aangetekende zending niet af in het postkantoor.

3.3. Met een nota van 9 juni 2010 deelt de waarnemend directeur-generaal van de algemene directie van de ondersteuning en het beheer aan de minister van Binnenlandse Zaken mee dat de verzoeker ongewettigd afwezig is.

Met een aangetekende brief van 14 juni 2010 deelt dezelfde waarnemend directeur-generaal een afschrift van deze nota mee aan de verzoeker. Hij wordt verzocht “[hem] uiterlijk binnen de tien dagen na de kennisname van deze kopie, [zijn] argumenten of enig ander gegeven mee te delen opdat [hij] [zich] zou kunnen uitspreken over het al dan niet onregelmatig karakter van [zijn] afwezigheid”.

Deze brief wordt op 16 juni 2010 ongeopend terugbezorgd aan het bestuur, met daarop de vermelding “Ontvangt de briefwisseling niet (meer) op het aangeduide adres”.

3.4. Op 28 juni 2010 adviseert de commissaris-generaal de minister van Binnenlandse Zaken om de verzoeker ambtshalve en zonder opzegging definitief uit het ambt te ontheffen.

De minister van Binnenlandse Zaken beslist op 1 juli 2010 conform het advies van de commissaris-generaal.

De verzoeker tekent tegen deze laatste beslissing op 13 september 2010 beroep aan bij de Raad van State. Op 22 september 2010 trekt de minister van Binnenlandse Zaken de met dat beroep bestreden beslissing in omdat de ontslagmaatregel door de Koning getroffen moet worden en de Raad van State verwerpt met zijn arrest nr. 209.048 van 22 november 2010 het beroep als doelloos.

3.5. Op 17 september 2010 beslist de Koning om de verzoeker ambtshalve en zonder opzegging per 1 juli 2010 definitief uit het ambt te ontheffen.

Dit is het thans bestreden besluit. Het wordt aan de verzoeker ter kennis gebracht met een aangetekende brief van 20 oktober 2010.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Ernst van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

5. In het eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 17, § 1, B, 1°, en artikel 39 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Hij doet gelden dat deze bepalingen vereisen dat de zaken met betrekking tot openbare ambtenaren volledig worden

behandeld in hun taal, dat de verzoeker ingeschreven is op de Nederlandse taalrol, zodat zijn dossier bijgevolg in het Nederlands moet zijn samengesteld, maar dat uit het administratief dossier blijkt dat meerdere documenten met betrekking tot zijn zogenaamde ongerechtvaardigde afwezigheden, waarnaar het bestreden besluit verwijst, in het Frans zijn opgesteld, terwijl die noodzakelijkerwijze in het Nederlands hadden moeten zijn opgesteld.

6. De verwerende partij erkent in haar nota dat het dossier van de verzoeker documenten in de Franse taal bevat, maar wijst erop dat via die stukken de DirCo Brussel de bevoegde dienst in kennis gesteld heeft van het feit dat de verzoeker gedurende een lange tijd onregelmatig afwezig was en dat hiermee aan die dienst bijkomende informatie werd gevraagd met betrekking tot de exacte data van die afwezigheden en of voor deze afwezigheden medische attesten werden binnengebracht. Volgens haar gaat het om interne documenten, ter voorbereiding van de nota van 29 april 2010 die aan de verzoeker werd verstuurd, was de correspondentie tussen de verschillende diensten niet gericht aan de verzoeker en heeft zij hem op geen enkele wijze nadeel berokkend; het bestuur was zelfs tot deze communicatie aan de verzoeker niet verplicht. Volgens haar kan de overheid vrij kiezen welke taal zij gebruikt in haar interne communicatie en werden alle elementen uit de Franstalige documenten overgenomen in het schrijven van 29 april 2010, dat in het Nederlands werd opgesteld.

Beoordeling

7. Ten tijde van het bestreden besluit was de verzoeker tewerkgesteld bij de federale politie in de gedeconcentreerde coördinatie- en steundirectie te Brussel.

Artikel 93, § 1, van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus (hierna: WGP), bepaalt:

“De federale politie bestaat uit:
1° het commissariaat-generaal;

2° drie algemene directies, zijnde de algemene directie bestuurlijke politie, de algemene directie gerechtelijke politie en de algemene directie van de ondersteuning en het beheer.

Het commissariaat-generaal en de algemene directies bestaan uit centrale en gedeconcentreerde directies en diensten, waaronder:

1° de gedeconcentreerde coördinatie- en steundirecties;

[...]”.

Artikel 94 van de WGP luidt als volgt:

“Het ambtsgebied en de zetel van de gedeconcentreerde directies en diensten van de federale politie bedoeld in artikel 93, § 1, tweede lid, 1° tot 3°, zijn die van de gerechtelijke arrondissementen, behoudens uitzonderingen wegens bijzondere omstandigheden. In dat geval, bepaalt de Koning, bij een in Ministerraad overlegd besluit, het ambtsgebied en de zetel van de gedeconcentreerde directies en diensten om rekening te houden met die bijzondere omstandigheden.”

De gedeconcentreerde coördinatie- en steundirectie te Brussel beslaat, op grond van deze bepalingen, het gerechtelijk arrondissement Brussel, te weten de administratieve arrondissementen Brussel-Hoofdstad en Halle-Vilvoorde.

8. Wat het gebruik van de talen in dergelijke dienst betreft is, op het eerste gezicht, hoofdstuk IV van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, van toepassing. Dat hoofdstuk regelt het gebruik van de talen in de “gewestelijke diensten”, dit zijn diensten in de zin van artikel 1, § 2, van de genoemde gecoördineerde wetten, waarvan de werkring meer dan één gemeente, maar niet het ganse land bestrijkt.

Het te dezen toepasselijke artikel 35, § 1, van de bestuurstaalwet bepaalt:

“Iedere gewestelijke dienst waarvan de werkring:

a) ofwel uitsluitend gemeenten uit Brussel-Hoofdstad;

b) ofwel gemeenten uit Brussel-Hoofdstad en tevens gemeenten uit het Nederlandse of het Franse taalgebied of uit beide gebieden bestrijkt;

valt onder dezelfde regeling als de plaatselijke diensten die in Brussel-Hoofdstad gevestigd zijn.”

Die regeling voor de plaatselijke diensten gevestigd in Brussel-Hoofdstad, ligt vervat in artikel 17 en volgende van de genoemde gecoördineerde wetten. Artikel 17, § 1, B, 1°, luidt als volgt:

“In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid:

[...]

B. Indien de zaak niet gelokaliseerd of niet lokaliseerbaar is en:

1° een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;

[...]”.

9. Het wordt niet betwist dat de verzoeker tot het Nederlandse taalstelsel behoort.

Overeenkomstig artikel 17, § 1, B, 1°, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moet een aangelegenheid die betrekking heeft op een ambtenaar volledig, en zonder beroep te doen op vertalers, worden behandeld in de taal van die ambtenaar. Zulks betekent dat alle essentiële stukken in de taal van de betrokken ambtenaar moeten worden opgemaakt.

10. In de nota van 28 juni 2010, waarmee de commissaris-generaal zijn gemotiveerd advies overmaakt aan de minister van Binnenlandse Zaken met het oog op een beslissing, wordt uitdrukkelijk verwezen naar diverse nota's om de onregelmatigheid van de afwezigheid van de verzoeker te staven: (1) de nota DCA CSD Pers/6/750 van 5 januari 2010, (2) de nota DCA CSD Pers/6/2010/285 van 16 februari 2010 en (3) de e-mail DSDM van 22 april 2010. Nu de commissaris-generaal deze documenten zelf in zijn advies aan de minister van Binnenlandse Zaken aangrijpt om te adviseren de verzoeker te onderwerpen aan de toepassing van artikel 125, derde lid, van de WGP, dient, in de huidige stand van de rechtspleging, aangenomen te worden dat deze stukken essentieel zijn voor het totstandkomingsproces van het thans bestreden besluit. Nadat de beslissing van de

minister van Binnenlandse Zaken werd ingetrokken, werd hetzelfde dossier aan de Koning voorgelegd voor beslissing.

De genoemde nota's en de e-mail zijn alle in de Franse taal opgesteld.

Ook in de briefwisseling die -weliswaar in het Nederlands- met de verzoeker wordt gevoerd, wordt aan deze -en andere, eveneens Franstalige- nota's gerefereerd.

Een en ander lijkt in strijd met de aangehaalde bepaling van artikel 17, § 1, B, 1°, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken.

11. Het middel is in die mate ernstig.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

12. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel IX.I.6 van het RPPol, van de hoorplicht, en van de formele en de materiële motiveringsplicht; hij doet in dat verband, in een eerste onderdeel, onder meer gelden dat de regelgeving het bestuur verplicht om hem te horen in verband met de redenen van zijn onregelmatige afwezigheid.

Hij betoogt dat de verwerende partij hem wel een aangetekende zending heeft gestuurd, maar dat die brief nooit aan hem werd meegedeeld, dat er ook geen bericht van werd achtergelaten in zijn brievenbus en dat hij niet weet waarom de brief zonder meer is teruggestuurd, aangezien hij niet verhuisd was. Hij mag niet het slachtoffer zijn van een vergissing van De Post en de verwerende partij had uit die onmiddellijke terugzending moeten afleiden dat hij niet in de mogelijkheid was gesteld om zijn argumenten te laten gelden en had hem

opnieuw moeten aanschrijven. In ieder geval had de verwerende partij moeten weten dat een eventuele afwezigheid van de verzoeker op zijn woonplaats wellicht te wijten was aan zijn gezondheid.

13. De verwerende partij antwoordt in haar nota dat aan de vormvereisten van artikel IX.I.6 van het RPPol werd voldaan. De verzoeker is met een aangetekend schrijven in kennis gesteld van de mededeling aan de minister van Binnenlandse Zaken. Voor een geldige kennisgeving van een ter post aangetekende brief volstaat het bewijs dat de postbode zich aan de woning van de belanghebbende heeft aangemeld; de kennisgeving wordt dan geacht te zijn gebeurd bij de aanbieding van de brief aan de woonplaats van de betrokkene en niet bij het verstrijken van de termijn die wordt toegekend voor het afhalen van de brief op het postkantoor. Een personeelslid moet zijn brievenbus leegmaken en alle voorzieningen treffen opdat de postbode de post kan bezorgen. De postbode is te dezen aan verzoekers deur geweest maar uit de feitelijke toestand -“waarschijnlijk een overvolle brievenbus”- is gebleken dat die bus niet meer werd gelegegd, waaruit de postbode moet afgeleid hebben dat de verzoeker geen briefwisseling meer ontving op het aangeduide adres. Overigens beschikte de verwerende partij over geen ander adres waarop zij de verzoeker kon bereiken voor de noodzakelijke mededelingen.

Beoordeling

14. Artikel 125, derde lid, WGP luidt:

“Wanneer zij [lees: het personeel van de politiediensten] meer dan tien dagen onregelmatig afwezig zijn gebleven, worden zij, onder de voorwaarden bepaald door de Koning, van ambtswege uit hun ambt ontslagen. Dit ontslag heeft voor de betrokken personen het verlies van hun hoedanigheid van personeelslid van hun politiekorps tot gevolg. Die maatregel wordt genomen door de Koning indien Hij het betrokken personeelslid in zijn laatste graad heeft benoemd en, naargelang van het geval, door de minister van Binnenlandse Zaken, de burgemeester of het politiecollege, in de andere gevallen.”

Die bepaling is nader uitgewerkt in het RPPol:

- artikel IX.I.2, eerste lid, 4°, bepaalt:

“Maakt ambtshalve en zonder opzegging het voorwerp uit van een definitieve ambtsontheffing:

[...]

4° het personeelslid dat overeenkomstig artikel 125, derde lid, van de [WGP] meer dan tien dagen onregelmatig afwezig is gebleven”.

- artikel IX.I.5 van het RPPol bepaalt:

“Wanneer een personeelslid onregelmatig afwezig is in de zin van artikel 125 van de wet of in de gevallen bedoeld in artikel VIII.XI.13 en VIII.XIII.13, tweede lid, stelt de korpschef, de commissaris-generaal of de door deze aangewezen directeur-generaal, het personeelslid met een aangetekende brief in kennis van de inhoud van artikel 125 van de wet, van de artikelen IX.I.6 en IX.I.10 en van de datum vanaf dewelke de in artikel 125 van de wet bedoelde termijn van tien dagen wordt berekend.”

- artikel IX.I.6 van het RPPol bepaalt:

“Wanneer de termijn van tien dagen is verstreken, licht de korpschef of de commissaris-generaal onmiddellijk de burgemeester, het politiecollege of de minister in over de onregelmatigheid van de afwezigheid.

Het personeelslid ontvangt met een aangetekende brief eveneens een kopie van de in het eerste lid bedoelde mededeling. Tevens wordt het verzocht uiterlijk binnen de tien dagen na de kennisgeving van deze kopie, aan de korpschef, de commissaris-generaal of de door deze aangewezen directeur-generaal, zijn argumenten of enig ander gegeven mee te delen dat toelaat zich uit te spreken over het al dan niet onregelmatig karakter van zijn afwezigheid.

De korpschef of de commissaris-generaal verleent een gemotiveerd advies met betrekking tot het al dan niet onregelmatig karakter van de afwezigheid en stuurt dit, samen met de door het personeelslid in voorkomend geval naar voor gebrachte argumenten of gegevens, door naar de in artikel 125, derde lid, van de wet bedoelde overheid die beslist.

[...]”.

15. Artikel IX.I.6 van het RPPol garandeert de politieambtenaar dat hij, vooraleer hij van ambtswege ontslagen kan worden wegens onregelmatige afwezigheid, in de gelegenheid wordt gesteld om zijn visie over het onregelmatig

karakter van die afwezigheid op de dienst ter kennis van het bestuur te brengen. Het gaat om een substantieel vormvoorschrift dat de verwerende partij moet naleven alvorens het ambtshalve ontslag te kunnen opleggen; het bestuur moet bewijzen dat het dat vormvoorschrift nageleefd heeft.

16. Te dezen blijkt dat de aangetekende brief waarmee de verzoeker overeenkomstig artikel IX.I.6 van het RPPol werd uitgenodigd om zijn “argumenten of enig ander gegeven” te doen kennen, niet aan de verzoeker werd uitgereikt, maar onverrichter zake aan het bestuur is teruggezonden, met de enkele mededeling: “Ontvangt de briefwisseling niet (meer) op het aangeduide adres”.

Voor een rechtsgeldige betekening volstaat het een poststuk aan te bieden aan de woonplaats van de bestemming. Dergelijke aanbieding en de onmogelijkheid om het stuk daar af te geven wordt bewezen door de verklaring van de postbode dat hij niemand in de woning heeft aangetroffen en dat hij een bericht in de brievenbus heeft achtergelaten aangaande de mogelijkheid om de zending op het postkantoor af te halen. Die verklaring ligt hier niet voor; de postbode heeft enkel vastgesteld dat de verzoeker “de briefwisseling niet (meer) op het adres ontvangt”. In die omstandigheden is de thesis van de verwerende partij dat de verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de niet-kennisneming van de brief van 29 april 2010 van het bestuur, een bewering die niet aan de verzoeker tegengeworpen mag worden.

17. Een en ander doet vooralsnog aannemen dat de verwerende partij de haar krachtens artikel IX.I.6 van het RPPol opgelegde hoorplicht niet is nagekomen.

Het eerste onderdeel van het tweede middel is in die mate ernstig.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

18. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, en van artikel 125 WGP. De verzoeker doet onder meer gelden dat bij het ontslag van een personeelslid wegens meer dan tien dagen onregelmatige afwezigheid, de overheid er zich eerst moet van verzekeren dat het personeelslid de wil heeft de banden met de overheid definitief te verbreken. De verzoeker betwist dat hij die wil heeft en geeft aan dat zijn afwezigheid op de dienst is ingegeven door een depressie, waarvan de overheid op de hoogte was en die hem er ook van weerhield gevolg te geven aan de brieven van het bestuur.

19. De verwerende partij antwoordt in haar nota dat de verzoeker zijn gezondheidstoestand niet staaft en dat zij daarvan ook niet op de hoogte was. Zij wist wel dat er zich een probleem stelde maar kende de ernst ervan niet; zij heeft inderdaad lang gewacht om op te treden maar dat was om de verzoeker de kans te geven om zijn probleem aan te pakken en op te lossen, hetgeen niet is gebeurd. Zij noemt de onregelmatige afwezigheid van de verzoeker “flagrant” en meent dat hij voldoende de tijd heeft gekregen om zijn problemen aan te pakken. Artikel 125 van de WGP vereist niet dat blijkt dat de ambtenaar de duidelijke en zekere wil heeft gehad om de banden met de overheid te verbreken; die voorwaarde kan niet uit de wil van de wetgever worden afgeleid. Een onregelmatige afwezigheid stelt de werkgever voor aanzienlijke problemen en mag er niet toe leiden dat het personeel extra verlof krijgt. Overigens is de verzoeker als jurist tewerkgesteld geweest op de juridische dienst van de federale politie en weet hij dus goed dat hij bij ziekte een medisch attest moet indienen en dat er een sanctie staat op een onregelmatige afwezigheid.

Beoordeling

20. Het ontslag van ambtswege, bedoeld in artikel 125, derde lid, WGP is geen tuchtmaatregel, maar een maatregel die genomen wordt in het belang van de dienst en die gestoeld is op de gedachte dat de ambtenaar die zijn dienst verlaat en meer dan tien dagen onregelmatig afwezig blijft, geacht wordt vrijwillig uit dienst te zijn getreden. Het bestuur mag derhalve slechts tot dat ontslag overgaan wanneer, gelet op de concrete omstandigheden van de zaak, het vermoeden dat de betrokken ambtenaar niet langer in dienst wenst te blijven, niet geacht kan worden weerlegd te zijn. Om dat na te gaan heeft het RPPol een procedure opgezet waarbij het bestuur verplicht wordt om het betrokken personeelslid om uitleg te vragen.

21. Te dezen heeft de verwerende partij de verzoeker niet regelmatig uitgenodigd om zich te verduidelijken omtrent zijn afwezigheid. De verzoeker heeft die verduidelijking ook niet gegeven. De verwerende partij was derhalve niet in de mogelijkheid om uit te maken of de redenen waarop de verzoeker zich zou beroepen om zijn afwezigheid uit de dienst te verklaren, verantwoord waren.

Zij had derhalve geen deugdelijke grondslag om de verzoeker te ontslaan. Het middel is ernstig.

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

22. De verzoeker zet uiteen dat hij geen inkomsten meer heeft terwijl de kosten die hij moet dragen zijn situatie zwaar zullen belasten. Hij lijdt ook een moreel nadeel, doordat de band met het bestuur wordt verbroken.

23. De verwerende partij wijst erop dat de verzoeker lang heeft gewacht met het indienen van zijn verzoekschrift, dat hij in die zin zelf

verantwoordelijk is voor de realisatie van het nadeel, dat zijn financieel nadeel niet wordt aangetoond, dat het psychologisch nadeel niet bewezen wordt, minstens niet in de mate het niet hersteld zou kunnen worden door een vernietigingsarrest.

Beoordeling

24. Een beslissing waarbij het bestuur de band met een personeelslid verbreekt, berokkent de betrokkene in de regel een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Het is dan aan het bestuur om de bijzondere omstandigheden aan te wijzen die aannemelijk maken dat de situatie van de betrokkene buiten het gewone valt.

De verwerende partij levert dat bewijs niet. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt aanvaard.

BESLISSING

De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het koninklijk besluit van 17 september 2010 waarbij David Vroome definitief uit zijn ambt ontheven wordt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 21 maart 2011, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche